

mange Love, der har foranlediget, at Kommunerne har faaet de store Udgifter.

Nu er der her peget paa to Veje — ja, maaske paa flere, men jeg vil nævne to —, ad hvilke man kunde lette de kommunale Byrder. Fra socialdemokratisk Side har man særlig henvist til, at en større Del af de offentlige Udgifter, særlig de sociale, bør lægges over paa Staten. Jeg vil sige, at det er en Fremgangsmaade, som vi fra vor Side ikke vil være med til, idet vi ikke tror, det vil betyde en sparsommelig Administration i al Almindelighed. Vi ser saaledes paa det, at naar man lægger Betalingen længst muligt bort fra dem, der administrerer en Lov, vil Lovens Administration i det store og hele ikke blive økonomisk, og det er vor Opfattelse, at den samlede Skattebyrde ikke vil blive mindre, men tværtimod ikke uvæsentlig større, hvis vi gaar i den Retning. Socialdemokraterne ønsker, at lægge flere og flere af disse kommunale Udgifter over paa Staten.

Saa har jeg for mit Vedkommende mere Sympati for det, der var Grundtonen i det ærede Medlem Hr. Henningsens Udtalelser, da vi sidste Gang behandlede disse Spørgsmaal, og jeg kan saa meget mere udtale min Sympati for de Tanker, der var Grundlag for hans Udtalelser, som jeg selv ved adskillige Lejligheder har udtalt mig i lignende Retning. Det ærede Medlems og mine Udtalelser ved forskellige Lejligheder er da gaaet ud paa, at vi maa naa til en Afgrænsning af, hvilke Skatteklender Kommunerne særlig bør øse af, og hvilke Skatteklender Staten maa tage sine Indtægter fra. Jeg maa føje til, at jeg mener, vi i Virkeligheden er inde i en Udvikling i den Retning, men jeg tror, at baade Statens og Kommunernes Udgifter endnu er oppe paa en saadan Højde, at det er for tidligt at gaa til en endelig Fastlæggelse af disse Forhold; thi forhaabentlig kommer vi baade med Statens og med Kommunernes Udgifter efterhaanden ned paa ikke uvæsentlig lavere Beløb. Men naar jeg mener, der er noget rigtigt i den Tanke, at vi bør gaa til en Afgrænsning, vil jeg henvise til, at vi fra Venstres Side har taget positive Skridt for at føre dette ud i Praksis. Vi har f. Eks. taget et saadant positivt Skridt ved for vort Vedkommende at udtale, at vi ikke vil gaa med til, at Staten i det hele taget skulde have et større Provenu af Ejendomsskatterne, netop under Henvi sning til, at det var et af Sognekommunernes væsentligste Skatteobjekter. Jeg mener i Virkeligheden ogsaa, at naar vi nu paa Venstres Initiativ med Tilslutning fra det konservative Folke-

parti har gennemført en ret kraftig Luksusbeskatning til Staten, er vi her inde i en Udvikling, som gaar i samme Retning, og vi har jo set det glædelige, at Oppositionspartierne ganske aabenlyst her er paa Tilbagetog, idet man er paa det rene med, at man slet ikke kan undvære den Indtægt, her er Tale om. Den indirekte Beskatning har altid været et politisk Stridsspørgsmaal, men jeg skulde mene, at hvis man fra alle Sider kunde enes om den Linie paa dette Omraade ogsaa i Fremtiden, at man, saa længe det offentlige har Brug for de store Skatter, opretholder en kraftig Luksusbeskatning til Staten, kan vi godt lade disse Spørgsmaal om den indirekte Beskatning i al Almindelighed ligge, for saa tror jeg, der her er noget, vi maatte kunne blive enige om fra alle Sider. Naar jeg har nævnt dette, er det netop af Hensyn til, at her er en Skattekilde, som Kommunerne i det store og hele ikke har nogen Adgang til at faa noget synderligt Udbytte af, eller rettere sagt saa godt som intet Udbytte, idet den indirekte Beskatning, der kan være Tale om i Kommunerne, Overskud af Gas- og Elektricitetsværker o. s. v., aldeles ikke hører til den Art Beskatning, som man kan betegne som Luksusbeskatning, tværtimod. Jeg er af den Opfattelse, at hvis det skulde være muligt at gaa til en Mindskelse af de offentlige Skatter for Statens Vedkommende ogsaa samtidig at fastholde denne kraftige Luksusbeskatning, vilde det være muligt yderligere at lempe de personlige Skatter for Statens Vedkommende og saaledes at tage et vist Hensyn til Kommunerne. Jeg mener, at vi netop fra Venstres Side har taget et saadant Hensyn, idet vi, sidste Gang vi reviderede Indkomst- og Formueskatteloven til Staten, indførte visse Lempelser, og netop ret betydelige Lempelser for mindre Indtægter og Mellemindtægter paa 3 000—4 000—5 000 Kr. Navnlig naar de paagældende tillige havde mange Børn, har vi i Virkeligheden foretaget saadanne Ændringer, at de kun kommer til at betale i Indkomstskat til Staten en Brøkdæl af, hvad de betalte efter den Skattelov, der blev gennemført af den tidligere Finansminister Hr. Brandes.

Jeg maa altsaa give min Tilslutning til, at der, naar vi i Almindelighed fastlægger Skatterne, skal tages et vist Hensyn til Kommunerne, men jeg har samtidig villet pege paa, at vi fra vor Side allerede har taget et saadant Hensyn. Men naar dette er sagt, vil jeg ogsaa til Bedømmelse af, hvorvidt man kan gaa til en kommunal Formueskat, en forøget Selskabsskat o. s. v., gerne sige, at vi for vort Vedkommende